

4. **BERDINTASUN-BALDINTZETAN, FUNTZIO PUBLIKOAN SARTZEKO ESKUBIDEA: ADINAREN ARABERA MUGAK JARTZEKO AUKERA**

Sarrera

Jakina denez, herritar askok interesa izan dute, EAE-ko polizia-kidegoetan sartzeko. Eta herritar horietako batzuek erakunde honetara jo dute, zalantzan jartzen dituztelako, polizian sartzeko betekizunen artean, adinari buruz ezarri direnak. Euren ustez, adinari buruzko betekizun horiek ez dira bidezkoak.

Administrazioek prozesu horietarako deialdiak egin dituztenean, betekizun edo baldintza zehatz batzuk ezarri dituzte, funtzio publikoan sartzeko. Betekizun edo baldintza horien arrazoia uler daiteke, uztailearen 19ko 315/1994 Dekretura joz gero; izan ere, dekretu horrek onetsi du Euskadiko Polizia Hautatu eta Hezteko Erregelamendua. Dekretu horren 4. artikulua beren beregi ezartzen duenez, Euskadiko polizia osatzen duten kidegoetako eskala eta kategorietan, txanda askearen bidez sartzeko eta hautaketa-prozesuetan parte hartzeko, beste betekizun batzuen artean, hurrengoak izan behar da: *“agente-kategorian sartzeko, 18 urte izan behar dira eta bete gabe izan behar dira 30 urte; komisariorde-kategorian, berriz, bete gabe izan behar dira 40 urte”*.

Esan bezala, EAEko polizia-kidego desberdinetan sartzeko, deialdiak iragartzen dira, eta horietako batzuk udalen esparruan iragartzen dira, gainera. Bada, deialdi horien inguruan, erakunde honi salaketak helarazi zaizkionean, erakunde honen jarduna izan da erreklamaziogileei ondorioen idazkia bidaltzea; idazki horretan, erakunde honek adierazten du ez duela inolako arrazoirik ikusten, zuzeneko eta berehalako esku-hartzea burutzeko, kexa eragin duten deialdi horietan. Alde batetik, Konstituzio Auzitegiaren jurisprudentziak onartzen du adinaren arabera tratatu juridiko desberdina ematea. Eta, beste alde batetik, Euskadiko Polizia Hautatu eta Hezteko Erregelamenduak, gai horren inguruan, gutxieneko babesa ematen du.

Erakunde honek, beraz, esku-hartzerik ez izateko erabakia hartu du. Erabaki hori azaldu eta justifikatzeko, erakunde honek kontuan hartu ditu Konstituzio Auzitegiak berdintasun-printzipioari buruz emandako epaietatik batzuk. Erakunde honek bereziki erabili du Nafarroako Auzitegi Nagusiak 1995eko azaroaren 21ean emandako epaia (AEEJ 1995\1.037). Epai horretan, suhiltzaileen postuak betetzeko deialdi bat aztertu zen; deialdi horrek ezarritako mugaren arabera, postu horietarako ezin ziran izan 36 urte baino gehiago. Auzi-jartzailearen alegazioen arabera, muga horrek ez du legezko oinarririk; izan ere, foru-esparruan, funtzio publikoari buruz indarrean dagoen legerian, manu batek ere ez du mugarik ezartzen, adinaren arabera, funtzio publikoan sartzeko. Aipatutako epaiak, horren inguruan, ondokoa adierazi du:

“Funtzio publikoan sartzeko erregelamenduak —lehen aipatutako horrek— garatu egiten du legea, eta ez dugu ikusten erregelamenduak bere eskumenak gainditu dituenik. Erregelamendu horrek adin-muga bat ezartzen badu ere, ez du ematen horrek Estatutuaren 7. artikulua urratzen duenik. Polizeiei dagokienez, euren legean muga bat ezartzea, eurentzat hobe da; baina erregelamenduak ezarritako muga hori legearen garapena baino ez da, berriz diogu. Arrazoirik pisuzkoena Estatutuaren 7. artikuluko c) atalean aurkitzen dugu, horrek ‘gaitasun

fisikoa' aipatzen duelako. Nabari denez, gaitasun fisikoak eta adinak lotura estuak dituzte, 'nahaste' hobezina eratzen baitute, nahaste banaezin eta zatiezina, hain zuzen. Izan ere, bizitzaren etapa zehatz batzuetan, etapa horiei dagozkien gaitasun fisikoak izaten dira. Non dagoen muga, hori ausazkoa da, eta izaeraren arabera ere. Baina argi dago, segurtasun juridikoa babesteko, puntu finko batean ezarri behar dela muga hori. Horregatik, guk uste dugu legezketasun-printzipioa ere ez dela urratzen”.

Epai horren aurrekariarekin bat eginez, erakunde honek hauxe aldarrikatu izan du: EAEko poliziaren funtzio publikoari dagokion eremu edo esparruan, Euskal Funtzio Publikoari buruzko Legeak eta Euskadiko Poliziari buruzko Legeak ez dute deus ere esaten; baina adinaren arabera muga batzuk ezartzea bidezkoa da. Izan ere, Hautaketa eta Heziketarako Erregelamenduak ezarri du muga hori, aurreko legeak garatuz; eta ezin da esan horrekin erregelamenduak bere eskumenak gainditu dituenik. Erregelamendu horrek ezartzen ditu, beraz, polizia-kidego desberdinetan sartzeko beharrezkoak diren betekizunak; eta, horien artean, adinari buruzko betekizuna ezartzen du.

Horixe da, laburbilduta, egundaino erakunde honek kexei eman dien tratamendua. Edonondik begira dakiola ere, erakunde honen asmoa izan da beti gomendio orokor bat egitea. Gomendio hori euskal administrazio publiko guztiei zuzenduko zaie, aurrerantzean beste deialdi batzuk iragarri ahal dituztelako, salaketa izan duten horien antzera. Administrazio horiei adierazi nahi zaie komeni dela arauak egokitzea, gai honetan lege bidez gutxieneko arauaketa izan dadin. Horrez gain, ukitutako administrazioei eskatu nahi zaie, eta, lortu ere, lortu nahi da, administrazioek euren gain konpromisoa hartzea, adinaren arabera tratu desberdina egiten dutenean, horren justifikazio objektibo eta arrazoizkoa egin dezaten.

Gure aburuz, arestian auzitegiek egin dituzten adierazpenetan, baieztatu da asmo horren egokitasuna. Horregatik, atzerapen gehiagorik izan gabe, jarraian azalduko dugu erakunde honen iritziz zer-nolako arrazoiak dauden, gomendio hau prestatu eta bera administrazioei luzatzeko. Azalpena hobeto ulertzeko, eta gauzak argiago gera daitezen, lehenengo eta behin, alde formalak aztertuko ditugu, horiek zerikusia dutelako legezketasun-printzipioarekin eta lege-erreserbari buruzko printzipioarekin. Hori egin eta gero, muga berberak aztertuko ditugu, oinarrizko eskubideari zor zaion babesaren ikuspuntutik, eskubide hori ezartzen baitu EKren 23.2 artikulua.

Adinaren arabera mugak eta legezketasun-printzipioa

Ideiak gehiegi errepikatzeke arriskua badugu ere, berriz adieraziko dugu lehenago esandakoa. Batzuetan, polizia-kidego desberdinetan sartzeko, deialdiak egin direnean, deialdi horietako oinarrietan adinaren arabera betekizunak ezarri dira, eta horrek herritar batzuen kexak eragin ditu. Kexa horiek jasotakoan, erakunde honek, egundaino, adierazi du nahikoa dela Euskadiko Polizia Hautatu eta Hezteko Erregelamenduaren 4. artikulua ezartzen duen manua. Adierazpen hori egitean, erakunde honek bat egin du, Nafarroako Auzitegi Nagusiak 1995eko azaroaren 21eko epaian ezarritakoarekin (AEEJ 1995\1037).

Dena den, auzitegi berberak, geroago, beste epai bat eman du, hain zuzen ere, 2000ko ekainaren 15ean (AEEJ 2000\1478). Epai horretan, auzitegiak berriz aztertu

du suhiltzaileen postuak betetzeko deialdi bat; deialdi horretan, gehienez jota, 36 urte izateko betekizunari eusten zaio. Baina, oraingoan, auzitegiak bere jarrera aldatu du, goitik behera. Arean ere, bigarren epai horretan, aurrekoan gertatu aldera, auzitegiak hauxe adierazi du:

“Konstituzioaren 103.3 artikulua lehengo tartekadurak legeari erreserbatu dio funtzionario publikoen egoera pertsonala arautzea, bai eta funtzionario publikoen zerbitzu-harremanak edo ‘estatutu-araubidea’ ere. (...) Horrela, Konstituzioak estatutu-araubidea aukeratu du, orokorrean, herri-zerbitzariarentzat (103.3 art.). Hori dela eta, legeak berak zehaztu beharko du zein kasutan eta zein baldintzatan antolatuko den Administrazio Publikoaren zerbitzuan sartzea. (...) Konstituzioaren aginduz, beraz, gai hori legeari erreserbatzen zaio, aipatu berri dugun bezala. Hortaz, legegileak arauketa egin beharko du eta, arauketa horren arabera, eta aurretiaz ikusitakoarekin bat eginez, legean bertan behar besteko zehaztapan materiala aurkitu behar da, funtzionarioen estatutuan sartzan diren eremuei buruz. Horrela, erregelamendu-ahalari ez zaio inolako aukerarik emango, ez esanbidez, ez isilbidez, legearen araua ordezkatzeko, Konstituzioak legeari eratzikitzen baitio eginkizun hori.

(...) Aztergai dugun auziari dagokionez, manuak gutxieneko adina ezartzen du, suhiltzaileen kidegoan sartzeko; betekizun hori jasotzen da, hain zuzen ere, zuzenean aurkaratu den deialdi horretan. Kontua da ea manu horrek lege-erreserba urratu duen eta, ondorenez, Zuzenbide osoz deuseza den, 30/1992 Legearen 62.2 artikulua arabera.

Areto honek, aurretiaz ‘ut supra’ azaldutako arrazoen ondorioz, hauxe adierazi behar du: Zuzenbide osoz deuseza da 113/1985 Foru-Dekretuaren 6. artikuluko a) atalak suhiltzaileen kidegoari buruz egiten duen erregelamendu-arauketa. Izan ere, legeari erreserbatutako gai bat arautzen du, eta ez ditu legezko manuak osatu edo garatzen bakarrik. Aitzitik, aipatutako artikulua betekizun zehatza ezartzen du, suhiltzaileen kidegoan sartzeko, eta betekizun horrek ez du legezko oinarririk; hau da, legeak ez du babesten erregelamendu bidez ezarritako arauketa hori. Arauketa funtzionario publikoen oinarrizko estatutuari buruzkoa da (funtzio publikoan sartzeko betekizunegandoko eragina dutelako estatutu horretan), eta estatutu hori lege bidez arautu behar da, ez, ordea, erregelamendu bidez, zuzenbideko oinarri honetan argitu izan den bezala. Arean ere, Legegintzako Dekretuak ez ditu irizpide objektiboak jasotzen eta, beraz, erregelamenduak ezin du halako irizpiderik izan, horren garapena burutzeko (irizpide objektiborik izango balitz, garapenaren norainokoa, eremua eta mugak eztabaidatu ahal izango liriteke; hots, arauketa igorpen ez-objektiboa, baldintzarik gabekoa edota zehaztugabea, debekatua edo legez kanpokoa den ala ez eztabaidatu ahal izango litzateke). Kontrara, Legegintzako Dekretuak ez du inolako irizpide, erreferentzia edo gaikuntzarik jasotzen, funtzio publikoan sartzeko muga horren inguruan. Beste hitz batzuekin esateko, Administrazioak gai zehatz batzuk arautu ditzake, nahiz eta gai horiek funtzionarioei buruzko oinarrizko estatutuan eragina izan. Baina, horretarako, legezko arauketa substantiboaren oinarria izan behar du,

legegileak hala ezarrita; bestela (eta horixe da aztergai dugun kasua), egindako arauketak gainditu egingo du erregelamendu-ahala, eta legeari erreserbatutako gaietan sartuko da.”

Gure iritziz, Kataluniako Auzitegi Nagusiak ere antzeko jarrera hartu du, 1999ko urriaren 28ko eta 2000ko apirilaren 7ko epaietan (AEEJ 1999\5073 eta 2000\788, hurrenez hurren). Auzitegi horrek lehiaketa-oposizio baterako deialdia aztertu du; horren bitartez, mossos d’esquadra izeneko kidegoan inspektore-postuak bete nahi ziren. Auzitegiak bereziki azpimarratu du jarraikoa: Generalitateko Poliziari buruzko Legea eta Kataluniako Funtzio Publikoari buruzko Legea batera interpretatuta, eta legegilearen esanbidezko erabakiaren ondorioz, bi lege horiek Administrazioari aukera handiak ematen dizkiote, nahierara jokatzeko, administrazio horrek kidego zehatz batzuetan sartzeko gutxieneko eta gehieneko adinak finkatu behar dituenean. Auzitegiak nabarmentzen duen bezala, Kataluniako Funtzio Publikoari buruzko Legearen 33. artikulua, lehenengo eta behin, aitortzen du, funtzionarioak hautatzeko probetan onartua izateko, hautagaiak, beste betekizun batzuen artean, hurrengo izan behar duela: “18 urte izan behar ditu, edo deialdian ezarritako gutxieneko adina izan behar du, eskabideak aurkezteko epea baino lehen; eta, orobat, hautagaiaren adina ezin da izan kidegoan edo eskalan sartzeko gehieneko adinetik gorakoa”.

Auzitegien bi adierazpen horiek alderatuz gero, eta, horrekin batera, EAE-n poliziaren funtzio publikoak duen sektorekako arauketa kontuan hartua, ez da erraza izango, berehalakoan, honako zalantza hau saihestea: Hautaketa eta Heziketari buruzko Erregelamenduaren 4. artikulua, adinaren arabera mugak ezartzen dituenean, ez ote du hausten lege-erreserbari buruzko printzipioa? Izan ere, legeek, hau da, Euskal Funtzio Publikoari buruzko Legeak eta Euskadiko Poliziari buruzkoak, ez dute ezer esaten horren inguruan.

Hori guztia dela eta, komeni da —eta gomendio moduan diogu— poliziaren funtzio publikoari buruzko sektorekako legeria egokitzea. Horrela, eztabaidak eta auziak saihestuko dira, halako eztabaida eta auziek eragin baitituzte gorago azaldutako epai-adierazpen horiek. Egokitzapen hori eginez gero, zalantzarik gabe igarri ahal izango da zein den legegilearen egiazko asmoa, alegia, poliziaren funtzio publikoan sartzeko adinaren arabera mugak ezarri ahal izatea.

Adinaren arabera mugak eta berdintasun-printzipioa, funtzio publikoan sartzean (EKren 23.2 art.)

Konstituzio Auzitegiaren hitzak gogoratuz, EKren 14. artikulua, legearen arabera berdintasun-printzipioa ezartzen duenean, hori herritarren eskubide subjektibo gisa onartzen du. Ondorenez, herritarren artean, ezin da pribilegiarik edo desberdintasunik egin, baldin eta herritarrok egitezko egoera berdina badituzte; egitezko egoerak berdina izanik, tratamendu juridikoa ere berdina izan behar da. Argiago esateko, halako kasuetan, araua berbera izan behar da denontzat. Legeen esparruan ez bada horretara jarduten, orduan tratamendu desberdina sortuko litzateke, legegintzako botere publikoaren nahierarako jokabide baten ondorioz edo, behintzat, behar den bezala justifikaturik ez dagoen jokabide baten ondorioz.

Gauzak horrela, Konstituzio Auzitegiak egindako ñabardurari helduta, legegileak aukera egokia egin nahi badu, orduan herritarrentzat tratu desberdina ezarri ahal izango du, egoerak desberdinak direnean bakarrik. Edonola ere, horretarako nahitaezkoa da justifikazio objektibo eta arrazoizkoa izatea, orokorrean onartutako irizpide eta balorazioen arabera; neurriaren helburua eta ondorioak kontuan hartuta, tratu-desberdintasun hori justifikatuta egon behar da. Gainera, erabilitako baliabideen eta lortu nahi den helburuaren artean, arrazoizko proportzioa izan behar da.

Funtzio publikoaren esparruaz denaz bezainbatean, EKren 23.2 artikulua berdintasun-eskubidea aitortzen du. Eskubide hori, funtzio publikoan sartzeko unean aplikatu ez ezik, funtzionario-harremanek dirauten bitartean ere aplikatu behar da. Horrela, herritarren artean ezin da bereizkeriarik egin, enplegu publikoan sartzean, ezta funtzio publikoan sartu eta gero ere.

Xehetasun gehiago emateko, Konstituzio Auzitegiak argitu du adina dela 14 eta 23.2 artikuluetan barneratutako inguruabarretatik bat; beraz, adinaren arabera tratu-desberdintasunak ere baztertu egin behar dira. Nolanahi den ere, Konstituzio Auzitegiak berak aitortu du hortik okerreko ondorio hau atera daitekeela: herritar orok, bere adina edozein izanda ere, aukera guztiak ditu, antolamendu publikoaren barruan edozein postutan sartzeko (edo, sartu eta gero, postu hori betetzeko). Aitzitik, zilegi da legegileak adinaren elementu bereizlea eta kasuan kasuko postuaren ezaugarriak aintzat hartzea, eta, ondorenez, modu objektiboan adinaren arabera mugak ezartzea. Horrek berarekin ekarriko du, adin hori gainditu dutenentzat, postu horietan sartzeko aukera galtzea.

Europako Batasunean, 2000ko azaroaren 27ko 2000/78/EE Zuzentarauak esparru orokorra ezarri du, enpleguan eta lanbideetan tratu-berdintasuna bermatzeko. Zuzentaru horrek ere orientazio berberari heldu dio: enpleguan eta lanbideetan desberdintasunak ezartzeko, arrazoi batzuk debekatuta daude, eta debekatuta dauden horien artean sartu behar da, hain zuzen ere, adina.

Zernahi gisaz, zuzentarauak estatu kideei aukera ematen die, adinaren arabera tratu-desberdintasunak ezartzeko; baina, horretarako, desberdintasun horiek justifikazio objektibo eta arrazoizkoa izan behar dute, Estatuaren zuzenbidearen eremuan helburu zuzena dutelako. Eta, gainera, desberdintasunak egoki eta nahitaezkoak izan behar dira, helburu horren eretzean.

Are gehiago, zuzentaru horren hitzaurreak beren beregi aipatzen du, adinaren arabera tratamenduan, salbuespenak izan daitezkeela, besteak beste, indar armatuak, poliziako zerbitzuak, espetxeetako zerbitzuak edo laguntza-zerbitzuak. Izan ere, zerbitzu horietako zereginak betetzeko, gaitasun bereziak izan behar dira.

Aurrekari horiek guztiak aintzakotzat hartuta, kasuan-kasuan aztertu behar da adinaren arabera muga zehatza jartzea aukera zuzena den ala ez; hori erabakitzeko, arrazoizko irizpideak lehen azaldutakoak dira. Autore batzuek azpimarratu duten bezala (adibidez, Santiago González Ortégak), interpretazio zuzentzailea egin behar da, adinaren arabera bereizkeriarik ez egiteko debekuari buruz. Interpretazio horrek kontuan izan behar ditu ustezko tratu-desberdintasunen objektibotasuna, egokitasuna, beharrezkoa, arrazoizkotasuna eta proportzionaltasuna. Saihestu behar dira, orobat, aurreiritzietan, topikoetan eta gizarte-ereduetan oinarritutako justifikazioak. Eta, lanbideko eskakizunak balioesteko orduan, ez dira erabili behar *a priori* adinaren arabera finkatutako irizpideak. Guri dagokigunez, komeni da hurrengo azpimarratzea: Administrazioak, aukera horren gaineko erantzukizuna duen heinean, beharrezkoak diren arrazoiak azaldu behar ditu,

Konstituzioarekin bat etorri adinaren arabera desberdintasunak justifikatzeko. Hala eginez gero, Administrazioak ez du bereizkeriarik burutuko.

Zorionez, adierazpen judizial batzuek jadanik balioetsi dituzte administrazio desberdinek erabili ohi dituzten arrazoiak, adinaren arabera mugak justifikatzeko.

Duda-mudarik gabe, ezgaitasunaren inguruko presuntzioa da abiapuntu moduan erabiltzen den arrazoi. Eggituz, horixe da gehien erabiltzen den arrazoi, lanpostu zehatz batzuetan sartzeko, adinaren arabera muga ezartzen denean. Ildo horretatik, Konstituzio Auzitegiak, 1983ko abuztuaren 3ko epaian (KAE 1983\75), hauxe adierazi zuen:

“Desberdintasuna justifikatzeko, ez da nahiko ezgaitasun pertsonala edo, behintzat, gaitasun txikiagoa dagoela uste izatea; horixe egin da, funtsen kontu-hartzaile kargurako, gehieneko adina hirurogeikoa izan daitekeela ezarri denean. Hori berori ulertu zuen «a quo» auzitegiak, eta presuntzio horren ahultasuna nabarmendu zuen, konstituzio-aurkakotasun arazoa oinarritzeko. Fiskaltzak ere irizpide berbera erabili zuen, konstituzio-aurkakotasunari buruzko adierazpenaren alde, alegazioak egin zituenean. Izan ere, kasu horretan, ‘a priori’ ez da egiaztatu adinak gaitasun pertsonal askieza dakarrenik. Horregatik, bi-biok arrazoi dute, ezgaitasunaren inguruko presuntzioa ukatzen dutenean, tratu desberdina justifikatzeko oinarri gisa. Hipotesi moduan, onar daiteke funtsen kontu-hartzaile izateko, funtzionarioak gaitasun berezia behar duela, eta ez duela halako gaitasunik izango, hirurogei urte bete eta gero. Baina hipotesi hori nekez defenda daiteke. Eta, betiere, hurrengo egitatea azalpenik gabe geratuko litzateke, Fiskaltzak berak bikain nabarmendu duen bezala: ezin da ulertu zergatik adin hori gainditu dutenak ezin diren karguan sartu eta, alderantziz, zergatik adin hori bete aurretik jadanik karguan sartu direnek karguan iraun dezaketen, etenik gabe, adinarenatik erretiroa hartu arte. Zalantzarik gabe, ezgaitasunari buruzko presuntzioa baino ez litzateke izango hori, eta presuntzioa berdintasun-printzipioaren ikusmiratik aztertu beharko litzateke, baldin eta hirurogei urteko adina karguan aritzeko muga izango balitz, ez, ordea, karguan sartzeko bakarrik aplikatuko balitz...”

Aipa dezagun beste adibide bat. Horretarako, Kataluniako Auzitegi Nagusiak 1999ko urriaren 28an emandako epaia gogoratuko dugu. Hori aurrekoarekin bat dator, honako baieztapen hau egiten duenean:

“Mossos d’Esquadra izeneko kidegoan, inspektore gisa sartzeko, gehieneko adina berrogei urtekoa da —mugarik esanguratsuen—, eta, egia esan, ez dago zentzuzko arrazoirik, muga hori finkatzeko. Hipotesiak onartuz gero, hurrengo presuntzioa ezar daiteke: adin horretatik aurrera, eginkizuna betetzeko ezgaitasuna dagoela uste izan daiteke. Alabaina, adinaren arabera muga finkatzea guztiz zentzugabea da. Egin-eginean ere, ezerk ere ez die oztopatzen inspektoreei, adin horretatik aurrera eginkizunak bete ditzaten, erretiro-adina heldu arte. Horrekin batera, deialdiak berak hautaketa-proben artean sartzeko proba fisikoak eta medikuntzakoak; eta, dakigunez, proba horiek zehaztuko dute hautagaiak ezgaitasunik duen ala ez, horren adina zein den kontuan hartu gabe.”

Zinez, eta aipatu berri ditugun epaiek baieztatu duten bezala, adinaren araberrako muga justifikatzeko, gaitasun txikiagoari buruzko presuntzioa erabil daiteke; baina presuntzio hori ezerezean geratzen da, baldin eta hautaketa-prozesuaren beraren helburua bada, jakina denez eta ohikoa den bezala, hautagaiek euren gaitasun eta meritua egiaztatzea, bete behar diren postu horietarako.

Era berean, muga hori oinarririk gabe geratzen da, hurrengoa aintzat hartuz gero: adinaren araberrako muga ez da postuan aritzeko baldintza; aitzitik, postuan sartzeko baldintza besterik ez da. Beste modu batera esanda, herritarrak 30 urte baino gehiago baditu, orduan ezin da agente moduan sartu, poliziako kidego zehatz batean; eta, kontraesanekoa bada ere, jarduneko agente gehienek adin hori arras gainditzen dute.

Bukatzeko, ezin dugu ahaztu deialdi batzuek tratu desberdina jasotzen dutela, adinaren araberrako muga edo betekizun hori aplikatzeko orduan. Arealan ere, zenbait kasutan, muga hori aplikatzen da, bitarteko funtzionario moduan sartzeko unean bakarrik. Horrela, postuan behin betiko sartzeko, deialdiak egiten direnean, horietan parte har dezakete, baita muga-adin hori gainditu dutenek ere, baldin eta bitarteko funtzionario moduan sartu baziren, muga-adin hori bete aurretik. Jarduteko modu hori harrigarria da, bistan denez.

Hortaz, ez du ematen ezgaitasunari buruzko presuntzioa erabil daitekeenik, adinaren araberrako muga justifikatu eta bermatzeko; presuntzio hori ezin da izan neurriaren legezkotasuna arrazoitzeko bidea, funtzio publikoan sartzeko deialdietan. Haatik, presuntzio horrek ez du inolako oinarririk eta, horregatik, kasu horietan, tratu-desberdintasunak bereizkeria dakarrela adierazi behar da. Ondorenez, adinaren araberrako mugak ezartzeko orduan, beste batzuk izan beharko dira haien oinarri, ez, ordea, ezgaitasunari buruzko presuntzioa.

Ondorioak

Konstituzio Auzitegiak onartu du, funtzio publikoan sartzeko orduan, adina desberdintasunak egiteko faktorea izatea. Hortik abiatuta, edozein administraziok adinaren araberrako muga jarri nahi badu, bere barruan sartzeko deialdiak egiten dituenean, orduan nahitaezkoa da horretarako legezko oinarri nahikoa izatea, bai eta justifikazio objektibo eta arrazoizkoa izatea ere.

Ondorio horiek euskal administrazio publiko guztiei ere aplikatu dakizkieke, baldin eta adinaren araberrako muga ezarri nahi badute, poliziako kidego desberdinetan sartzeko deialdiak egiten dituztenean. Horren inguruan, erakunde honek gomendio hau luzatzen die euskal administrazio publikoei:

1. Euren sustatu behar dute, poliziaren funtzio publikoari buruzko sektorekako arautegia egokitu dadin. Horrela, Poliziari buruzko Legeak, gutxienez, beren beregi ezarri behar du, poliziako funtzio publikoan sartzeko, adinaren araberrako mugak izan daitezkeela.
2. Administrazioek behar besteko arrazoiak azaldu behar dituzte, adinaren araberrako tratamendu desberdina justifikatzeko. Horretarako, ez da nahikoa uste izatea, adin zehatz batetik gora, hautagaiek ezgaitasuna edo gaitasun txikiagoa izango dutela.